

URZĄD PATENTOWY w WARSZAWIE OPIS PATENTOWY

Nr 30462

Kl. 11 e, 28/01

MKP B42 4 17/34

Władysław Ehrenfeucht, Piastów koło Warszawy

Skrzynka kartotekowa z samoczynną kontrolą prawidłowego wkładania kart

Zgłoszono 14 lipca 1939

Udzielono 11 marca 1942

Niedogodnością kartotek jest wielka trudność przy znacznej liczbie kart odszukiwania karty omyłkowo wstawionej w nieodpowiednie miejsce skrzynki.

Znane są skrzynki kartotekowe zapobiegające w sposób zupełnie pewny wszelkiej pomyłce przy wstawianiu z powrotem karty do skrzynki kartotekowej. Polega on na tym, że dno skrzynki kartotekowej jest tak ukształtowane, iż w razie wstawienia karty w miejsce nieodpowiednie kartoteka nie przyjmuje karty wstawionej w nieodpowiednie miejsce, przy czym karta taka natychmiast wykazuje omyłkę i sterczy ponad poziomem innych kart prawidłowo wstawionych.

Na dnie takiej skrzynki kartotekowej, wzdłuż długości skrzynki, w różnych od-

stępach jej szerokości umieszczone są wyniosłości, np. beleczki czworokątne, które stanowią przeszkodę w razie wstawienia przez omyłkę karty do skrzynki w niewłaściwe miejsce. Następuje to dlatego, że w takiej karcie nie ma wtedy odpowiedniego wykroju na jej dolnym brzegu, który to wykroj objąłby poprzeczną beleczkę względnie wyniosłość na dnie skrzynki.

Według wynalazku zamiast zwykłych wyniosłości są umieszczone na dnie skrzynki kartotekowej wsuwane rynienki z blachy lub jakiegokolwiek innego tworzywa, przy czym w rynienkach tych umieszczone są również rynienki-suwalki, które umożliwiają ewentualne przedłużanie danej przeszkody na dnie skrzynki, jeżeli tego wymaga konieczność włączania do kartoteki no-

wego zapasu kart w dowolnych miejscach długości skrzynki.

Przeszkody wspomniane mogą być według wynalazku ustawione na dnie skrzynki kartotekowej w dowolnych szeregach wzdłuż długości dna, byle tylko układ ich w danej skrzynce był różny w poszczególnych odcinkach długości skrzynki. Taki różny układ przeszkód ma na celu umożliwienie wstawiania kart posiadających dolne brzegi zaopatrzone w odpowiednie wykroje, pasujące jedynie tylko na przeszkody we właściwych odcinkach długości skrzynki. W przeciwnym razie, gdy karta nie posiada na dolnym swym brzegu odpowiedniego wykroju, skrzynka „nie przyjmuje” omyłkowo wstawionej karty i sterczy ona wtedy ponad poziomem innych kart, wykazując natychmiast omyłkę.

Pomiędzy oddzielnymi przeszkodami na dnie skrzynki kartotekowej wstawione są na stałe karty przegradzające od siebie odcinki odpowiadające danej przeszkodzie tak, aby tylko pomiędzy tymi przeszkodami można było umieszczać karty bieżące, właściwe dla danego odcinka.

Na rysunku przedstawiono dla przykładu skrzynkę kartotekową z uwidocznionym dnem, wzdłuż którego umieszczone są jedna za drugą w szeregu zstępnym przeszkody, przytykające swymi końcami jedna do drugiej, wykonane według wynalazku jako rynienki blaszane z suwakami blaszanymi, również w postaci rynienek.

Na fig. 1 pokazano skrzynkę kartotekową 1 według niniejszego wynalazku. Na jej dnie 2 umieszczone są zewnętrzne rynienki blaszane 5, odwrócone otwartą stroną do dna i przytwierdzone do tegoż dna, a rynienka wewnętrzna 6 jest luźno wsunięta w rynienkę 5, przy czym posiada ona spinacz 7, służący do zaciśnięcia w nim karty oddzielającej odcinki odpowiadające przeszkodom na dnie. Pomiędzy sąsiadującymi ze sobą odcinkami skrzynki o danym położeniu przeszkody znajdują się zatem dwie

sąsiednie karty oddzielające, które w miarę dopełniania zapasowymi kartami bieżącymi kartoteki przybliżają się ku sobie aż do zetknięcia się ze sobą. Jest to więc równocześnie urządzenie przybliżające względnie ściągające dla kart wstawionych w dany odcinek skrzynki. Przy takim urządzeniu zapas dopełniających kart bieżących może być do danego odcinka włączony jedynie w ramach przestrzeni wolnej pomiędzy dwoma bocznymi kartami oddzielającymi dany odcinek przeszkody. Z powyższego wynika, że przy tym sposobie wykonania przeszkód na dnie skrzynki zapas kart bieżących może być w każdym odcinku skrzynki dołączany jedynie do pewnej ograniczonej liczby kart bieżących.

Na fig. 2 przedstawiono odmianę wykonania przeszkód rozsuwnych według wynalazku, które składają się ze stałych rynienek i dwu wsuniętych w siebie suwaków, przy czym zewnętrzne i wewnętrzne suwaki dwóch sąsiednich przeszkód są ze sobą tak połączone, że dają się razem przesuwac ku przodowi skrzynki. Każda para połączonych ze sobą suwaków wewnętrznych i zewnętrznych jest wyposażona na linii stycznej w zacisk służący do osadzenia w nim karty stałej, oddzielającej jedną przeszkodę od drugiej sąsiedniej.

W wykonaniu przeszkód dennych według fig. 2 zewnętrzne suwaki 8, 10, 12 oraz wewnętrzne suwaki 9, 11, 13 są ze sobą na przemian połączone swymi sąsiadującymi ze sobą brzegami, a mianowicie łączą się ze sobą suwaki 8 i 9, 10 i 11, 12 i 13, podczas gdy suwak zewnętrzny 14, przytykający bezpośrednio do przedniej ściany skrzynki kartotekowej, jako suwak końcowy nie jest połączony z żadnym innym suwakiem.

Długość pierwszej (od przedniej ścianki licząc) przeszkody 14—5—13 wystarcza, aby cały zapas kart dodatkowych, włączanych stopniowo we wszystkich odcinkach skrzynki, mógł się pomieścić w skrzynce

W miarę, jak do skrzynki przybywa co-

raz więcej kart bieżących we wszystkich odcinkach, pod naporem coraz większej liczby kart, który przenosi się na suwak 13 za pośrednictwem kartkowych przegród zatkniętych na liniach 13—12, 11—10 i 9—8, suwak wewnętrzny 13 jest wsuwany do wnętrza suwaka 14.

Przy takim wykonaniu przeszkód skrzynka kartotekowa może być wyzyskana aż do całkowitego wypełnienia przybierającymi kartami, niezależnie od tego, na którym z odcinków długości skrzynki dodano więcej kart, gdyż przegrody kartkowe pod naciskiem zwiększonej liczby kart w jednym z odcinków przesuwają i dociskają karty w odcinkach pozostałych.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Skrzynka kartotekowa z samoczynną kontrolą prawidłowego wkładania kart, której dno posiada na pewnych odcinkach swej długości przeszkody, odpowiadające analogicznym wykrojom na brzegach kart wstawianych w danym odcinku skrzynki, przy czym przeszkody te są tak rozmieszczone na dnie skrzynki, że każdy odcinek długości skrzynki różni się od innych odcinków tej długości położeniem swej przeszkody na dnie, znamienna tym, że przeszkoda na dnie skrzynki składa się z dowolnie przytwierdzonych do dna rynienek

(5) oraz wewnętrznych suwaków (6), dających się wysuwać z rynienek zewnętrznych (5), przy czym na końcach suwaków umieszczone są spinacze (7), służące do zaciskania w nich karty oddzielającej dany odcinek skrzynki od sąsiedniego odcinka (fig. 1).

2. Odmiana skrzynki kartotekowej według zastrz. 1, znamienna tym, że suwaki (8 i 9, 10 i 11, 12 i 13) sąsiednich przeszkód są ze sobą tak połączone parami, iż dają się przesuwac w zewnętrznych rynienkach (5) w miarę przesuwania się kart, oddzielających od siebie sąsiednie odcinki odpowiadające przeszkodom na dnie, a osadzonych na stałe w miejscach połączenia brzegów dwóch sąsiednich suwaków, a to na skutek naporu tych kart oddzielających, spowodowanego dopełnianiem skrzynki kartkami (fig. 2).

3. Skrzynka kartotekowa według zastrz. 2, znamienna tym, że przeszkody na jej dnie, składające się z zewnętrznych rynienek (5) i z wewnętrznych suwaków (8, 9, 10, 11, 12, 13, 14) są rozmieszczone na długości dna skrzynki w szeregu zstępnym (fig. 2).

Władysław Ehrenfeucht
Zastępca: inż. W. Tymowski
rzecznik patentowy

Fig. 1.

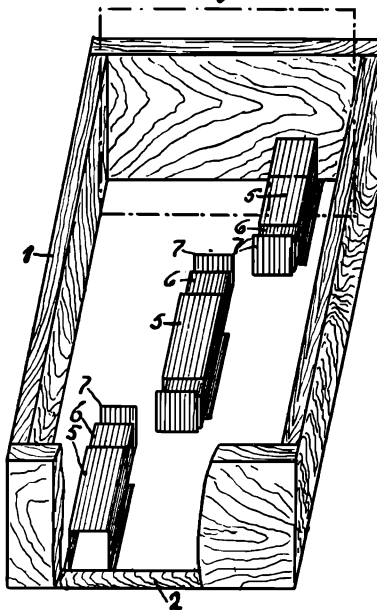

Fig. 2.

